

Vinter i vårregnsapatin

Det är som att våren helt plötsligt ångrade sig och försvann, tillbaka in i vintervila. Regn faller och mina händer blir fyllda av dessa tårar, min kavaj, mina sammetsklädda ben och när jag går läcker det in i mina regnbågsskor. Ett hål i min högra ficka gör att allt jag vill behålla till senare försvinner. Ibland har jag tur och de förlorade ägodelarna ligger samlade vid nedre sömmen. Mina skramlande nycklar, jag fiskar upp dem igen. Jag har knappt med luft i cykeldäcken. Det är tungt på vägen hem. Mitt hår gråter stilla och allt är fuktigt. Min hud, min mössa mina tankar.

Jag väntade hela dagen på att få lämna det här, det som är överallt. Cykel, pendeltåg, tunnelbanetåg; iväg. Att vara jag i någon annans ögon, utan denna ständiga analys av känslorna och deras relevans. De rimliga proportionerna till verkligheten. Jag lät vinet sippra ner, sakta, men det steg mig ändå åt huvudet. Ett glas är nog trots allt. Rökte mina sorgestickor på trappan där vi i våra gula jackor pratade på ovan engelska med en gammal vän från en egen tid far away. Vi säger saker vi måste förklara igen, att en talar samma språk betyder inte att en förstår det som menas. Inte alls. Ibland frågar vi ursäktande excuse me I didn't catch that could you repeat it again, men för det mesta ler vi bara och nickar. Yeah.

Fyra timmar går fort i den här främmande världen och snittar, vin och konsten når sin final. Avdelningen för nya intryck passerar sin toleransnivå till slut. I källaren sjunger de karaoke iklädda varsin pastellperuk. Ingen vet om det är ett performance eller från hjärtat. Jag tänker att det gör väl ändå detsamma. Är det inte samma sak. Vet någon överhuvudtaget skillnaden på det ärligt riktiga och föreställningen? Jag kan vara ett performance som ingen vet något om. Jag kan spela teater för mig själv. När jag är ensam är mitt liv en musikal. På Hemköp rör sig alla i takt och otakt till dubstep-beats och i regnet dansar jag fast allt är skit till "Walking on sunshine". Det gäller att bota bottenlandningen med dess yttersta motpol. Det är en av mina valda levnadsregler som jag inte är riktigt säker på hur en följer.

Plötsligt är det liksom förbi och allt är sent, för sent och gul jacka nummer två vill åka hem. Det är dags för mat och vardagens sista omfamning. Och här står vi. Här står jag med vemodet hängande från öronen och klagande lemmar. Åka hem. Hem. Vad tråkigt men vi ses ju snart igen visst, säger jag men menar ska du också lämna mig nu snälla stanna kvar min tillvaro behöver substans i form av fysisk närvaro av en annan människa som kan berätta för mig att jag finns. Går av vid T-centralen. Bättre att få det överstökat så snart det är möjligt. Jag har så svårt för dessa avskedsцерemonier varje gång vägar skiljs åt. De efterföljs av en tomhet, en avsaknad av något odefinierbart. Lite som att en bit av mig sliter sig ur min gestalt och sluter upp på aviga vägar. Följer med er där ni går. Bortåt, och kanske tillbaka igen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren inuti periferi med Poeter.se id #40509 innehar upphovsrätten